

Johan Welter, Raflunda *born 1844; Raflunda*

upps. Arthur Malmgren

3412

STAFFANSVISAN

*****

Skene

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Det var på morgonen Annandag jul man sjöng Staffansvisan här
I Raflunda. Drängarna red från stuga till stuga tidigt på morgo-
nen innan det hade ljusnat. De stannade utanför fönstret och
sjöng visan. När de hade sjungit kom mannen ut och bad dem in på
brännvin. Oftast blev drängarna mycket fulla innan de kommo hem.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Sankt Staffen kan rider sina hästar lie vanns, vaka
med oss ju-la-natt vaka, du är med oss alla.

Fullständig textuppteckning till Staffansvisan

jord av Arthur Malmgren, bör finnas i Harald Olssons samling.

Staffansvisan.

Sankt Staffen han rider sina hästar till vanns
VAKA MED OSS JULANATT, VAKA DU ÄR MED OSS ALLA

Där såg han en stjärna i Österlann
VAKA.....

Vad mände den stjärnan betyda oss nu?
VAKA...

-Jo här är fött en konung, som är bättre än du
VAKA...

Är här fött en konung, som är bättre än jag?
VAKA...

Nej intet så tror jag nu detta Edert tal
VAKA...

förrän den hanen han står upp och gal
VAKA...

Den hanen han var stekter och lagder uppå bord
VAKA...

Han sköglar sina vingar så högt och han gol
VAKA.....

Herodes han slog sina handskar i bord
VAKA.....

Uppf. Reth. Malongen
Ber. Joh. Wetter
Johan Wetter. J. 1844.
3412

1929
Lundsk. h. d.
Lundsk. h. d.

Herr Peder han gånger sig till sjö och till strand
allt uppå den snövita sand
sen så låter han bygga ett tremastarskepp
som på vatten och på landet kunde gå
skeppet det var ju utav almonaträ
och masterna de vordo likaås
men flöglarna som sutto där övanuppå
de vordo utav rödaste guld.

Herr Peder han gånger sig åt kammaren in
han kammar och han krusar upp sitt hår
sen så gånger han sig till sin fostermoder fram
och frågar vad dö han skulle få
Nej intet så dör du på sotaresäng
ej heller blir du slagen uti fält
men du aktar dig väl för böljan den blå
att hon intet förkortar ditt liv.

I dag så vill hon visst sypa
emedan vi brännevin kan få
och i morgon så vill hon visst segla
om vinden med oss vill stå
och när som de kommo uppå det vildaste hav
så begynte detta skeppet till att stå
vi ha seglat i dagarna fyra
vi ha seglat i dagarna tolv
nu äro vi komna så långt ifrån land
och inga präster vi kunde få.

Men kaptenen som var väl en förståndiger man
han talte de förståndiga ord
ack låtom oss spela guldtärning uppå bord
och se vem synden haver gjort.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Herr Peder

Den förste guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda man
Ja, lotten han fall på herr Peder
som var ungaste konungens son.

Den andre guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

Den tredje guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

Den fjärde guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

Den femte guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

Den sjätte guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

Den sjunde guldtärning över raffelbord sprang
emellan de sju förda män
ja lotten han fall på herr Peder igen
som var ungaste konungens son.

3412

Herr Peder han svepte sig i kovan den blå
och kasta sig på havsens djup
sen så blåste där upp en nordliger vind
så begynte detta skeppet till att gå

Och om någon av eder skulle komma i land
och min fostermoder frågar efter mig
så sägen att jag tjänar uppå konungens gård
jag står mig så stolteligen bra

Och om någon av eder skulle komma i land
och min fästemo frågar efter mig
så sägen att jag vilar under böljan den blå
bed henne att hon gifter sej

I mång kyrkor så haver jag varit
och mång kyrkor haver jag besett
ja mångten en ärlig mans flicka
sin heder och sin ära bortskämt.

Johan Wetter hörde den hos sin mor för en sjutti
år sen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7

3412

Hjärtat klappar i mitt bröst
lilla vän min enda tröst
är hon bort ifrån mig viken
vill jag ensam dö.

Är hon sviken ifrån mig
aldrig skall jag glömma dig
ty ditt namn står redan skrivet
i mitt hjärta in.

Hasta ej uti ditt val
tro ej falska tungors tal
kärleken är liksom döden
dygdens väg är smal.

Alla andra roga sig
ingenting förnöjer mig
alla gröna lundar bleknar
när jag saknar dig

Kommer du då ej i håg
när du vid min sida låg
på min arm, du söta lilla
Gud oss ensam såg.

Denna vägen var ej lång
den jag trampat mången gång
Ja, för din skull den jag vandrat
ja så mången gång.

Nu vi skiljas från varann
jag ej längre leva kan
och jag mullas ned i graven
blott för dig min vän.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

3412

Om du ångrens tårar får
sänd en droppa må min grav
och härunder vilar vännen
den jag älskat har.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9

3412

Jungfru Marja o hennes son
Maj vare välkommen
De gingo till Jerusalem
där lullade de så länge
allt där de jungfrur sutto

Har du ej sett kär sonen min
Maj vare välkommen
då var han i vår örtagård

Sen kom hon i kyrkan, så letade på altaret, där
prästen sjong på psaltaren.

sen lette hon i stolarna
allt där de jongfrur sutto
sen lette hon bak kyrkodörr
står du nu här så dägelig
jag haver sökt dig sörgelig

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

—
10

Johan Welter, Raflunda
f.

3412

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

11

Prästen har så tjocker en , så tjocker en
så ingen uti hela vårt land
som så tjocker en hava kan

Och prästfrun har så löen en, så löen en
så ingen uti hela vårt land
som så löen en hava kan

Och klockarefrun haver en så skalleder en, så skalledr en
så ingen uti hela vårt land
som så skalleder en hava kan

Och bonamannen haver en så kulleder en så kulleder en
så ingen uti hela vårt land
som så kulleder en hava kan

Och bonak vingan haver en så trinter en, så trinter en
så ingen uti hela vårt land som så kulleder en hava kan

Och bonadrängen haver en så vasser en ,så vasser en
så ingen utihela vårt land, som så vasser en hava kan

och bonapian haver en så taggeder en ,så taggeder en
så ingen uti hela vårt land, som så taggeder en hava kan

Och skomakaren haver en så långer en ,så långer en
så ingen uti hela vårt lann, som så långer en hava kan

o skräddaren han haver en så spesser en ,så spesser en
så ingen uti hela vårt land, som så spesser en hava kan

Och gäschwivaren han haver en så skörer en ,så skörer en
så ingen uti hela vårt lann som så skörer en hava kan

Och gäschiwaremorskan haver en så svårter en ,så svårter en
så ingen uti hela vårt lann, som så svårter en hava kan

och bonadrängen haver en så vasser en, så vasser en
så ingen uti hela vårt lann, som så vasser en hava kan

och bonapian haver en så taggeder en , så taggeder en
så ingen uti hela vårt lann , som så taggeder en hava kan

och spelemannen en så långhalsader en , så långhalsader en
så ingen uti hela vårt la nn, som så långhalsader en hava kan

-----
Det tjocka som jag sade
som prästen han hade
det ~~var~~ hansas bibel god
som han vier folk ihop

Det var det jag mente
men inte det I tänkten

Det löena som jag sade
som prästfruen hade
det var hennes muff så god
om hon har i kölden stor

Det var det jag mente
men inte det I tänkten

3412

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Det skallede , som jag sade
som klockarefrun hade
det var hennes handske fin
som hun har når solen skin
refr.:

14

Det vassa som jag sade
att bondrängen hade
det var hansas lie god
som han slår väl gräs på rot
refr.:

Det taggeda som jag sade
att bonapian hade
det ~~var~~ hennes riva god
som hon rävser gräs ihob
refr:

Det kullede, som jag sade
att bonamannen hade
det ~~var~~ hansas hatt så god
som han sätter på sitt hoed

Det trinta som jag sade
att bonakvingan hade
det var hennes kärna god
som hon kärnar smör ihob

Det långa som jag sade
skomakaren han hade
det var hansa risp så god
som han syr väl skor ihob
    Det var det jag mente
    men inte det I tänkten

Det spessa, som jag sade
som skräddaren hade
det var hansa nål så god
som han syr väl klär ihob
    det var det jag---

Det sköra som jag sade
geschwivaren han hade

3412

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

16

det var hansas flaska god
som han bjuder gäster ihob
det var det jag mente
men inte det I tänkten

Det svårta som jag sade
gäschivaremoånskan hade
det var hennes kittel god
som hon kogar kaffe ihob
Det var det jag -----

Det långhalsade som jag sade
som spelemannen hade
det var hansas fiol så fin
som han spiller folk i spring
Det var det jag mente
men inte det I tänkten

SÄNGABÄUNN (sängband) hängande över sängen hos Johan Welter

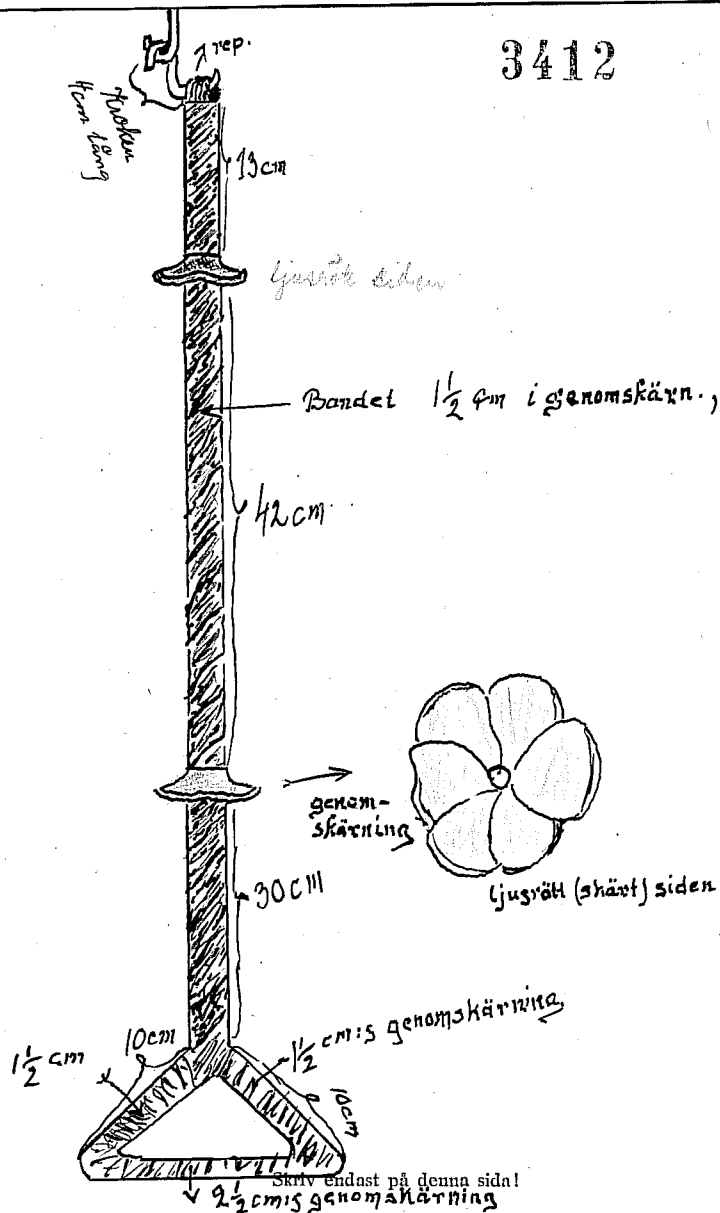
Man grep i handtaget när man skulle stiga upp om morgnarna.

3412

Det bestod av ett rep, lindat med mörkröd sammet. Det hänger på en krok i taket.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

Vad skall vi göra med de gossarna då?

3412

Efter Johan Welter.

UNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

*Bevåningsvisa från
Rönneby (1915) — en text av
H. W. Sjöström*

18

The image shows a handwritten musical score on a page with a page number of 18. The score is written on seven staves, each beginning with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notation includes various rhythmic values such as eighth and sixteenth notes, and rests. The music appears to be a single melodic line. The handwriting is in black ink on aged paper. At the bottom of the page, there are three empty staves.

När en räcka skulle svepas i väfven skulle väfverskan "bära sig fod" d. vs. vara den första som inkom i stugan under den sysslan; ty kom en annan först hände det ofta, eller rättare sagt alltid, att man fick bry med den på mångahanda sätt, under väfningen. För att allt skulle gå bra, skulle väfverskan själf bära sig fod. Detta tillgick så, att innan varpen omsveptes "räven" löparen, gick hon ut om stugudörren och gick genast in igen. Detta kallas, bära sig fod. Sedan detta utförts kunde ingen komma med något slags lapperi, ty då hade allt sådant ej någon makt. Detta skyddsmedel användes endast mot sådant, som, en som hade en on fod å bära. Så berättar min moster, som ännu lefver, född 1820, att hon vid ett sådant tillfälle ej gått burit fod och omsvepningen gick bra, men så kom en gammal kvinna vid namn Ingar Blank. Denna visste man hade en on fod att bära, och föliden uteblef icke heller. Garnet blef så att de måste kamma upp återstoden af räckjan. Hon kom också så hastigt och ovetan-

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*En räcka
skulle svepas.*

~~20~~
19

de in, att ingen tid gafs att bära fod först, ty då hade följden uteblifvit, men nu fick man finna sig i det. Men efter den gången glömde hon aldrig att bära fod före utförandet af ofvannämnda arbete. En tändsticka eller en glöd värme skulle äfven alltid vid början ges. Samma kvinna medförde olägenhet med sig hvart hon kom. Så var en vid namn Måns Jönsson (Mon Sjinsen) de voro välmående mansegare. Brännvin brändes och makarna voro inga brännvinsföraktare. Kvinnan tog sig en gloria allt "då" och "då" och gick på loftet och lade sig i en gammal ekkista. ofvanpå, i denna varade sängkläder, och sof ruset af sig. Så hände sig att Blank kom dit. allt vollrande, mäsk och allt flög i pannan och ingen kunde uträtta något mot det onda. Detta var naturligtvis en följd af för högt tryck med sådana maskinister, och en drucken gammal

Inger Blank / *ej avslutat från arkiv*
H. M.